

Uit de tijd *column*
door Susanne Oomkens

De glinstering van herinnering

Hij was een man van weinig woorden. Creatief, niet op de voorgrond, gek op groen en de natuur, oog voor inrichting en behoefte aan ruimte. Als ik de ochtend, na de nacht waarin hij is overleden, bij de voordeur sta wordt er open gedaan door een kleine, tengerere vrouw met een prachtige bos grijze krullen.

Keuzes maken na nachten niet slapen; het is voor dit moment te veel. Samen met de kinderen komen we tot locatie, dag en tijd van het afscheid; dat is voldoende voor vandaag. Als ik weer bij de voordeur sta maakt ze me in één simpel zinnetje helder hoe het afgelopen jaar er voor haar heeft uitgezien: 'Nu hoef ik niet meer te zeggen dat ik even naar de brievenbus ga.'

Intuïtief stel ik voor om elkaar twee dagen later te zien op de begraafplaats. We lopen de route die we op de dag van de begrafenis ook zullen lopen, waarna we aankomen bij het graf. Het blijkt het eerste te zijn aan een nieuw pad, dus met de ruimte waar hij zo op gesteld was. Vlak bij een prachtige boom en veel groen. Als het nummer van het graf ook nog gelijk blijkt te zijn aan de laatste drie cijfers van het telefoonnummer van de familie is er ontroering. Het spontane, maar zo intense: 'Wat is dit mooi!' voel ik tot in iedere vezel. Als we terug lopen staart de zoon over het water; ook een man van weinig woorden.

Tijdens de plechtigheid delen de echtgenote en de dochters, conform zijn verzoek uiteraard kort, maar in prachtige bewoording herinneringen. De zoon heeft een muziekstuk voor zijn vader uitgezocht; zó treffend dat het me raakt.

Als het moment gekomen is om het lichaam terug te geven aan de aarde regent het; de hemel huilt mee. De zin die de emoties verwoordt die vooraf zijn gegaan aan dit moment wordt daarmee kracht bijgezet: 'Achter iedere traan van verdriet glinstert een herinnering.'